

Начитався піп удовий,
Як святії жили,
Як то вони по пустинях
Господа молили...

Та й задумав і сам, грішний,
З світом попрощатись,
Зайти куди межі пуці
Та й собі спасатись.

І зібрав усю громаду,
З нею розпростився;
Взяв з собою молитовник,
В пуцу віддалився...

Але де йому до пуці!
Привик до ковбаски,
До чарочки горілочки,
До борщу та кашки...

Привик собі як часами
То й дечого вжити...
Та де йому серед пуці
Корінцями жити!

Пробув в пуці одні сутки;
Ба щось не прядеться...
Пробув другі піп удовий —
Ба вже й нитка рветься...

Взяв добродій молитовник,
Назад повертає.

«А що ж то ви не на пущі?» —
Громада питає.

«Не питайте, добрі люди! —
Став піп говорити. —
Не з такими животами
Серед пущі жити!..»